Жінки старіють так раптово –
Мов ніч на місто опада...
Душа така ще світанкова,
Така ще мрія молода,
Ще ледь притишено зітхання,
Ще ледь примружено наїв,
Ще береже весняна пам'ять
Святковість найдорожчих слів,
Ще тільки – перший крок дитини,
Іще в очах – надії даль,
Іще сивинки – не сивини,
Іще задума – не печаль,
І квітам струшувать пелюстки
Пора ще тільки настає...
А жінка дивиться у люстро –
Нікого там не пізнає.